

MANTANA 9

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 14, číslo 9

Srpen 2011

Na kole Chomutov — Watzmann a zpět

15.—22. 8. 2011

Blahouš Kluc

Jednoho jarního dne mi Letoš, inspirovaný horolezeckými legendami typu Hermann Buhl, bratři Franz a Toni Schmidové, předestřel svou touhu vyjet na bicyklu z Chomutova do Alp pod kopec a zpět, v našem případě pod Watzmann 2713 m. Tyto legendy k tomu byli vedeni nedostatkem peněz, snahou zlepšit svou fyzickou kondici před výstupem a my tak trochu zvědavostí, jestli něco takového v námi vymezených devíti dnech jsme schopni zvládnout. Vzhledem k tomu, že jsem byl samozřejmě ve stejném stavu jako parták, tedy namol, tak mi přišlo, že u realizace jeho návrhu musím být. Pravdou je, že po sedmsettrřicetiosmi kilometrech mě přepadla pohanská myšlenka, že jsem přeci jen měl jet do Tater, kterými jsem se oháněl já.

15. 8. 2011

Scházíme se s Letošem v deštivém dni před mým domem v Chomutově. Já po 24 hodinové šichtě a parták už promočený a řádně nasr... ý. Vzhledem k tomu, že poslední měsíc co den lije, tak nálada nic moc, pohledy se přesvědčujeme, že jako do toho opravdu jdeme. Ale jo. Až daleko za Nechranice mě dokola napadá hláška z českého filmu: „Kde jsou mé blatníky?!“. Ovšem potom nás déšť nechá vydechnout, pomalu schneme a úměrně tomu se

zlepšuje i naše nálada. Trháme jablka a hrušky, brodíme se potoky místo rozbořených mostů. Předseda vede trasu přes vesnice ve směru Podbořany, až za nimi jsme vrženi napospas kamióňům a jiným plechovým smrad'ochům na silnici I. třídy č. 27. Schwálně volíme takto frekventované cesty, protože tím se vyhneme větším převýšením (alespoň si to myslíme) a zkrátíme cestu na minimum. Zastavujeme u Toma ve Strojeticích, kde zjišťujeme, že dát si najednou dvě piva není dobrá taktika, jak dojet do Alp. Pak se nechce z knajpy. Ještě před Jesenicí pomáháme vytlačit BMW s joudou na palubě z pole, který nezvládl

Příkré stoupání k Bischofswiessen

řízení a k tomu neumí poděkovat. Otravuju Letošě při předjíždění do kopce prohlášením: „Já šlapu a co ty?!“. A on odpovídá: „Já se kochám.“. Takto se bavíme až do kopce nad Plasy, kde nám dojde humor oběma. Zase pár kapek a Letoš se rozhoduje zavolat kamarádovi Jardovi, který má chalupu v Kaznějově. Se svou ženou Zdeňkou a rodinou jsou trochu rozhozeni, když nemáme stan a nastěhujeme se jim do chalupy na podlahu, ale nakonec hodíme do placu pár historek, a tak zle snad s námi zase nebylo. V noci prší. (cca 80km)

16. 8. 2011

Jsem odpočínutý, ráno je zamlžené, nelije, můžeme nakopnout šemíky. Letoš si nadává a nadávat nepřestane, že má sebou zbytečně moc věcí a odlehčuje. Vyjíždíme kolem 07.00 hod. a to nám vydrží až do konce výletu. Letoš pochopil, že nejen na našich silnicích je reflexní vesta poměrně slušivý doplněk, takže teď už já jsem ten žlutý a on oranžový. Parták přišel s hymnou našeho výletu a to s refrémem písně „Bicykl“ od Plavců, kterou zpíváme v různých úsecích s jiným nadšením. Pokračujeme bez problémů po sedmadvacítce až do Plzně, kde se různě proplétáme po cyklostezkách a snídáme na zakouřené ulici. Nakonec nás to vyplivne kolem věznice Bory na dálnici, kde si zpestřujeme jednotvárnou cestu snahou předjet auta, nedaří se. V Klatovech doplňujeme protejny. A čeká nás šumná Šumava. Už se nemůžu dočkat. Zpívám si a vyjíždím krpál do Čachrova. Nohy se trochu rozklepaly, takže opět protejny U Šedlbauera, kde potkáváme Aňu Geijslerovou, docela sympatická holčina. Utrpení opět pokračuje, už si nezpívám, ale oba jsme docela ve formě, takže vyjíždíme strmák až na hřeben Šumavy. Jeho nechutnost

oceníme až při zpáteční cestě. Radostně sjíždíme do Železné Rudy, kde se cítím unavený. Zastavujeme v osvěžovně Kandahár. Potom doupujeme jídlo a předseda se zase přetěžuje. Přehupujeme se přes hranice do Německa. Dobře se šlape a dostáváme se do Zwieselu, kde po lehkém bloudění nalézáme cestu na Passau. Vyhýbáme se dálnicím a krajina se začíná vlnit. Za Zwieselem nás zastaví dvě dámy, které zaparkovaly své BMW před domem do příkopu. Nebýt toho oranžovaného, tak nenajdou ani závlačku pro tažné zařízení. Alespoň nám doplňují vodu a říkají, že teď je to s kopce. Do jisté míry mají pravdu, asi 15 km, pak se krajina vlní jak rozbourané moře. Při jednom stoupání už nemůžu, ale počasí je krásné a my nevíme, jak dlouho vydrží. Letoš navrhuje pokračovat. Mé „nemůžu“ znamená ještě 20 km. Dnes jsme ujeli asi 150km, což nám dává naději, že přeci jen dojedeme do cíle. Zázemí nalézáme v dřevěné zastávce.

17. 8. 2011 Je krásné ráno. Na počátečním stoupání se těžeme svých těl, jestli to půjde. Jde to, na benzíně

doplňujeme vodu, ale už za éčka. Po nějaké době dlouze klesáme do překrásného historického města Passau, kde se stékají tři řeky Dunaj, Inn a Ilz. Běžec s chodkyní nám ochotně ukazují cyklostezku na Schärding podél řeky Inn, která lemuje německorakouskou hranici, jedná se o jeden z nejhezčích úseků celé cesty, kde je umístěno pár hradů. Běžec nás třikrát doběhne, chodkyně našťastí jen jednou, protože pak změní směr. Čas pokročil, ale my dnes nejsme nijak daleko. Od Passau se cesta narovná. Opět

hledáme cestu v Schärdingu, odkud se konečně vymotáme na Braunau am Inn. Zde nacházíme osvěžující potok, kterému neodoláme. Daří se nám držet silnice I. třídy, ale dost často jsou mezi vesnicemi cyklostezky, které trochu ulehčí stresu z provozu. Přes Neukirchen a Oberdorf se dostáváme do Mozartova města Salzburg. Zastavujeme na břehu řeky Salzach a využíváme nádherného počasí, močíme se v zelenomodrobílé vodě a já jsem šťastný. Potom se probíjíme přelidněným městem a jen po očku stačíme mrknout na památky. Toto krásné město je protkáno cyklostezkami. Nacházíme spásný směr kolem letiště, který nás vyvrhne asi 15 km daleko od města, kde konečně uleháme na zastávce. Přes počáteční zaváhání máme ujetu cca 170km, přesto se cítíme poměrně dobře. Kolem hlavy nám sviští auta a to si teprve uvědomuju, kolik hluku produkují.

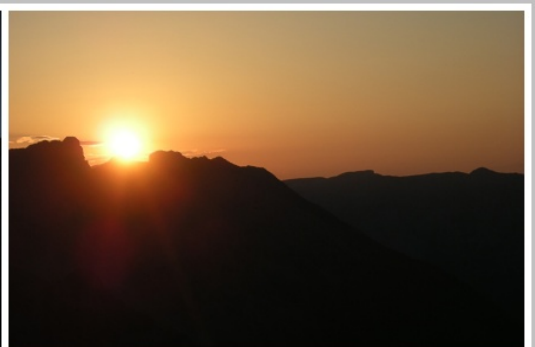
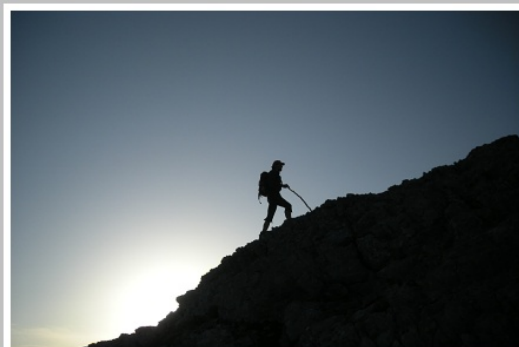

Letoš v řece Salzach

18. 8. 2011 Čeká nás krásný den a vrchařská prémie. Nastoupáme na Bischofswiessen a můžeme vidět rodinku Watzmannů v celé své kráse. Zleva máma, dětičky a táta Watzmann, náš cíl. Po sjezdu na B20 opět mírně stoupáme ve směru Ramsau. Po několika kilometrech ve Wimbachtalu v Wimbachbrücke/ Wimbachklamm končí naše cykloetapa, celkem dnes 30km. Bagrujeme guláš a polívku, koupeme se k podivu turistů v horské řece. Schováme kola mezi nařezané špalky, zajistíme proti dešti a můžeme vyrazit na Watzmannhaus (1930m). Čeká nás asi 1300 m převýšení, přičemž

je výstup napsán na 4 hodiny. Nalámeme klacky místo teleskopických holí. Zdá se, že jsme celkem ve formě, protože výstup zvládneme za 3 hodiny. Ještě si hrajeme s myšlenkou na výstup na vrchol, ale nakonec se rozhodujeme pro „odpočinkový den“ a osobní volno začíná už kolem 15.00 hod. Okolí je malebné, nádherné výhledy na

skalní stěny Watzmannu před chatou (ubytování 10€ s alpenvereinem, pivo 3,5 €) a v zamřené oparu pod námi vlní se krajina. Letoš ulehá k odpočinku a já celé odpoledne sedím na trávě, opaluju se a obdivuju se té kráse přede mnou. Nakonec i ten jezevec vyleze, aby stačil zahlédnout západ slunce. Pijeme na úspěch zítřejšího dne.

19. 8. 2011 Je tma a venku řádí bouřka

s kroupami, jak kdyby po nás stříleli z kulometu. Všichni germánčáci běží k oknu, přepadá je hysterie a chaos, co si počnou při ranním výstupu. Hlmoz vládne chatou. Posvítím čelovkou do míst, kde v nehybném klidu leží na zádech se založenými pažemi za hlavou Letoš a pronese: „Jen lokální bouřka.“. Rozchechtám se a jdu na rozdíl od ostatních zmatenců spát. Je 05.30 hod. a první nadšenci vstávají. Teplý vítr vše fénuje a suší. Germánčáci jsou oblečeni, jak do největších mrazů. Při výstupu v zerodovaném svahu předháníme čtveřici a tříhodinový nepřilíš technicky obtížný výstup na Hocheck (2651m) zvládáme za 1 1/2 hodiny. Svítí sluníčko a odhaluje se nám pohled na zamlžené jezero Hochkönigsee. Jíme tyčinku, a pak se v klidu vydáváme již bez „hůlek“ kolem bivakovací chatky přes hřeben, který je zajištěn ferratami, na nejvyšší vrchol Berchtesgadenu Watzmann - Mittelspitze (2713m). V botaskách se cítíme jistě, cestou potkáváme kamzíka, který je s jistou chůzí ještě o kousek dál a dosahujeme vrcholu od chalupy celkem za 2 hodiny (psáno 4 hod.). Z vrcholu obdivujeme východní stěnu Watzmannu, kterou má Letoš zlezenou v zimě. Nářez. Každý si najde své místočko a prožívá dosažení naší snahy po svém. Když mě parták vidí, jak rozjímám nad krásou hor, tak na mě křičí, ať se hlavně nerozláču. Není daleko od pravdy.

Na hřebeni konečně vidíme nějaký pohyb, tak míjíme několik lidí v kompletních ferratových setech. Tato výbava určitě není od věci při výstupu na třetí vrchol Südspitze (2712m). Na Hochecku si opět bereme klacky a lidi na vrcholu se nestačí divit, jak Letoš uhání se svahu využívaje gravitace. Já sestupuji opatrněji. Při sestupu na chatu na mě čeká pivo. Najednou se celý vrchol od chaty halí do mlhy, ti nahoře mají asi prekérku. Rozhodujeme se pro okamžitý sestup. Někde v lese nás zastihuje déšť, tak dřepneme v pláštěnkách pod strom a jíme svačinu. Asi za půl hodiny se vyjasní, vzduch hezky voní. Konečně jsme u kol, jíme polívku, plácáme se v potoce a vyrážíme na zpáteční cestu. Ta probíhá v tak trochu euforickém stavu. Šlapeme, jak posedlí a neznáme slitování pro naše těla.

Svištíme přes Salzburg jen se zastávkou v obchodě a tentokrát jedeme do Oberndorfu přímo podél řeky, čímž si ušetříme stres a kopce při výjezdu z města. Nakonec volíme zděnou zastávku v Moosdorfu. Jsme spokojeni, máme v nohách výstup na kopec, sestup 2000 výškových metrů a ještě asi 80 ujetých km.

20. 8. 2011 Proti prosluněnému horizontu se podivně pohupují dvě siluety. V dálce pozvolna mizí tmavý pruh hor. Ten žlutý má problém s levým lýtkem a hrozí zranění. Ten oranžový nabízí odpočinek, ale oba ví, že hodinový odpočinek nic neřeší. Oddávají se tedy boji s vlastním tělem a hlavou. Moc už se nechce, přesto se ani jeden nevzdává.

Konečně jsme v Passau a ani zde se moc nezdržujeme. Víme, že nás čeká těžký kopec, teď už v úmorném horku. Snažíme se moc nemyslet a překonáváme výškové metry. Na konci kopce konečně na mě přichází krize. Nohy ztěžknou tak, že mám pocit, že dál už to prostě nejde. Nic nepomáhá, a tak se dřou, levá noha, a pak pravá. Vleču se za Letošem, v tuto chvíli zhmotněnou brutální silou a nekompromisní vytrvalostí, která mě táhne dál. Jsem rád, že jsem tu s ním. Doufám, že v jeho krizích mu moje přítomnost taky tak moc pomáhá. Nejsem schopen rozeznávat, co jedeme nahoru a co dolů. Zvláštní stav. Zastavujeme jen, abychom dobrali tekutiny. Asi po třech hodinách se najednou cítím líp a to je dobře, protože nás v slunečném podvečeru čekají nepříjemná stoupání k Zwieselu. Město projíždíme po hlavním tahu, ani nezastavujeme. Oba se už vidíme na hranicích. Poslední kilometry snad sprintujeme. Najednou mě přepadá obrovská radost z překonané krize, že se můžu hýbat, že jsem. Zalesněnou krajinou se nese náš vítězný pokřik. Dojíždíme na poslední zastávku do Seebachschleife několik kilometrů před Železnou rudou. Jdu se již v přitímní opláchnout do blízkého potoka (cca 150km).

21. 8. 2011 V chladivém ránu opět neodolám a lezu

ted' už celý do potoka. Lezeme na šemíky a jen pozvolna rozhýbáváme zmožená těla. Včera jsme křičeli radostí trochu předčasně. Čeká nás nepříjemné stoupání ze Železné rudy, které trpělivě zvládáme. Pak sjíždíme do Čachrova a já si uvědomuju, že si tento úsek vůbec nevybavuju. U Šedlbauera na mě hostinský zkouší, že mají zavřeno, když mu ale řeknu, odkud jedeme, tak nám rád natočí pivo a dá nám k tomu ještě bonbón. Nohy opět ztěžknou, ale vím, že na to platí jen jediný lék, dupnout do pedálů. Takže následují Klatovy, kde se konečně najím dosyta. Slunce přijelo z trop, a tak poměrně často zastavujeme a doplňujeme vodu. Bez problémů projíždíme obávanou dálnici na Plzeň, v Plzni znovu občerstvovačka s parkem. Konečně sjíždíme k našemu postrachu v Plasech. Letoše kousne včela do krku, ale i tak vyjíždíme bez problémů nahoru. Stavíme se na zastávce, protože v dálce hřmí a my čekáme, jak se vyvine počasí. Zatím drží, a tak nakonec sjíždíme do Kralovic a uleháme k Bille, kde čekáme do zavíračky, abychom se mohli uložit. Kolem lezou pavouci a jiná havěť, dokonce načapám i ježka (120km).

22. 8. 2011

V brzkých ranních hodinách nás budí pracovnice prodejny, která jde do práce.

V 05.00 hod. metr od nás couvá kamion k rampě, takže balíme věci a vyrážíme k domovu. Dle hesla :“Co je domů, to je s kopce.” si jakékoliv stoupání nepřipouštíme. Nepospícháme, ale cesta ubíhá poměrně rychle. Dupu do kopce, když mě předjíždí parták a říká mi: „Já šlapu a co ty?!“. Spokojeně odpovídám, že se kochám. U Očihova opět zabočujeme na účelovou silnici a ve vyhřátém ránu zajíždíme do kempu na Nechranicích. Jíme vajíčka, popijíme pivo a rekapitulujeme. Je neuvěřitelné, že vydržely všechny důležité faktory - počasí, technika a hlavně zdraví. Děkujeme tomu nahoře, ať už je to cokoliv. Pro nás k neuvěření, že jsme cestu asi 900 km i s výstupem vykonali za 7 dní čistého času. Občas jsme se cítili jako roboti a čekali, kdy už konečně padneme.

Pak už se jen líně vlečeme. Konečně cedule „Chomutov“. To by člověk nevěřil, jak rád ho může vidět.

Loučíme se u mě doma (70km), Letošák končí až v Jirkově. Díky kamaráde, ještě dlouho si budu zpívat:

Bicykl je zdrojem zábavy,
kde chci, tam sám se zastaví,
pak stačí šlápnout na pedál,
a hned jsem o kousek dál.
Bicykl povznáší na duši,
nekazí čmoudem ovzduší,
pak můžu říct a není to hec,
lidi, kolo, to je famózní věc.

Blagodan Šlapkyřádněunavičakciještěřádněji-
oslavič

Z chorých mozků

Ze života horoklubáckých rodinek:

Blahouš nervózně podupující pod skálou křičí na svého spolulezce: "Atome, kde seš?!" Atom nepřilíši radostně a okamžitě se vracející za svou rodinkou: "Já jsem ženatej."

Maruška o svém synovi Filípkovi ironicky: "Snědl buřta, určitě mu dělal tak dobře, že se pak pořád budil." Blahouš suše: "Tělo si řekne." Maruška ještě sušeji: "Ne, já mu řeknu!"

Krušnohorské žulové skvosty - FLAJŠNERKY

Flajšnerky jsou jedna z neprávem opomíjených lezeckých oblastí nedaleko Hroznětína, jejíž horolezecká historie nadále zůstává ukryta pod rouškou tajemství. K velmi pěkným a obtížným výstupům na bizarní žulové skály se nikdo nehlásí. Nachází se zde patrně nejtěžší výstup Krušných hor!

Kromě zlidovělého počestného názvu Flajšnerky se skály též nazývají Flachsnerfelsen, Flachsnerova skála nebo Flajšnerské skály. Název je odvozen od pověsti, která se váže k tomuto místu a ve které

hříšný sedlák Flachsner upsal svou duši čertu. Možná pod tlakem této pověsti někteří senzibilové prohlašují tato místa za exponovaná negativní energií. Nicméně vzrostlý bukový les spolu s žulovými skalami v kombinaci s dalekými výhledy do podhůří působí vcelku harmonicky, a to zejména na podzim, kde to zde doslova hraje barvami.

Vejce - dominanta oblasti

pěkné lezení v okolí Vejce

Zmapování této oblasti se podařilo v podstatě díky znovupřezení většiny cest partou lezců kolem Pavouka z Varů. Jak už bylo řečeno, původ cest je neznámý. Proto byly názvy skal a cest včetně klasifikace navrženy při prvních opakovaných přeletech. Během mapování se urodilo i něco málo nových kvaků (bouldrů), o kterých se jen můžeme domnívat, že jsou nové.

Zvláštní kapitolou je zdejší jištění. Většinu původních samodomo borháků a nýtů jsme vyměnili za certifikované lepené borháky. Nicméně někde ještě pár „posledních mohykánů“ zbylo a tak je třeba dbát zvýšené opatrnosti. Vlastní jistítka, zejména friendly přijdou velmi vhod.

Skalní masívy ční z prudkého svahu a jsou orientovány na jih. Najdou se tu i dvě nevysoké věže, na kterých jsme osadili vrcholovou knížku. Charakter lezení je patrný již z fotografie – oblá, hrubozrnná žula poskytuje vyžití zejména v „krystalových“ plotnách. I když „kousavé“ spáry mají také určitě svou skupinu vyznavačů. Jistým handicapem je fakt, že je skála místy docela drolivá, případně zarostlá mechem a lišejníkem. To ovšem pravověrným krušnohorským kvakerům nikterak nevadí!

Vejce a Gorila

Celou tuto oblast pěkně zpracoval do samizdatového průvodce Pavouk z Varů, za což mu patří vřelý dík. Tohoto průvodčíka si můžete stáhnout na <http://skaly.7x.cz/flajsnerky>. Naleznete v něm všechny potřebné místopisné informace, kterými zde nechci zabírat místo.

No a na závěr mám jednu výzvu: Pokud byste někdo něco bližšího k horolezecké historii těchto skal věděl, napište nám do Horoklubu.

LdS

Velké množství vody uplynulo v Labi a mnoho vylezených cest si připsal Pavel do svého deníčku. Ale nezapomíná a plní několikaletý slib, že mě vytáhne Údolkou na „Helepsa“. Už podruhé, tentokrát v sedáku, stojím pod nástupem žluté stěny, která snad nemá chybu. Od toho zaklání bolí krk. Nastoupit do cesty není pro parťáka problém. Ta suverenita lezeckých pohybů a odlezené metry od posledních provázaných hodin vyráží dech. Chvillemi nečekaně padne pár kapek a je slyšet seshora jen takové konstatování, že vlhkost je nepříjemná, a proto je třeba dírky mačkat trochu víc. Parťák míjí první kruh snad v 30ti metrové výšce a svůj koncert protahuje až ke druhému kruhu ve dvojnásobné výšce. Jen se usadit a dát pokyn druholezci k pohybu. První dotyk se skálou není nepříjemný, jen trochu stísněný. Hledání té správné dírky nebo toho vhodného bočáku v nepřehledném moři chytů je obtížné. To nakonec vede ke dvěma nekonečným pádům do lana. Ale dotyk studeného kovu kruhu je výsadou

odvážných a troufalých. Další metry ubíhají a je těžké vnímat dopadající kapky na tělo lezce, pozorovat boj lezců na vedlejší věži nebo naslouchat tradiční hudbě donesené od řeky. Upřímná radost při dosažení stanoviště kamaráda a zvědavost, co se skrývá dál. Rychle přendat matroš, nakufrovat houpající se lano z bezedné hloubky, aby tolik netáhlo a s napětím sledovat další kroky soustředěného Pavla. Při jištění je čas vyklepat nateklé ruce a prohlédnout si romantické okolí plné bochanovitých skálních útvarů. Slunce konečně převzalo vládu nad oblohou. Jen škoda, že jsme zapomněli foťák. V sedáku a utažených lezečkách brní nohy, ale spraví to několik poskočení proti stěně. Kolik stejných nadšenců už sedělo u kruhu po Dietrichu Hasse z roku 1955?! Myšlenky přeruší pokyn k dalšímu postupu. První jemné kroky, a pak následuje příjemné lezení již rozlezeného poustevníka. Po dalších 20ti, 30ti metrech konečně vrchol, jiskřící oči obou zúčastněných a chlapský stisk ruky. Zápis do vrcholové knihy nikdy neomrzí a už jen dolů zajímavým slaněním podtrhující předchozí zážitky. Parťák nemá nikdy dost, a tak následuje jeho přelez cesty No mobbing IXb. Já si ještě zastepuju pod kruhem v 10-ti metrové výšce v Alter Weg V na Gansscheibe a povedený výlet můžeme zapít v hospodě u řeky, než nám přijede přívoz. Díky kamaráde.

Poslední slanění 2011

Nová Ves v horách
Restaurant

Pod lípou

5.11.2011

10:00

Všechny Vás srdečně zveme na **Poslední slanění Horoklubu Chomutov**, které se bude konat v restauraci **Pod Lípou v Nové Vsi v horách v sobotu 5.11.2011**. Naproti restauraci je pension, kde je možné si objednat ubytování (rezervace na telefonním čísle 608 888 884). Další informace najdete na: www.kdpodlipou.cz. Kdo si chce pokecat a poseďet u kytar, tak může přijet už v pátek. Sraz na hru je v sobotu v 10.00 hod. Večer se o zábavu postarají dvě kapely - osvědčený "Album" a rocková skupina "Maršál bazén". Tak si včas naplánujte volno, přezujte na zimní gumy a doražte v co největším počtu.

Hannah překližka cup – Podzimní lezení

18.9.2011

Jířa Šťastný

V neděli 18. září se na venkovní lezecké stěně v DDM ve Stříbře konaly čtvrté závody série „Hannah překližka cupu“ v lezení na obtížnost pod názvem „Podzimní lezení“. Martin Jech opět potvrdil skvělou formu a hladce zvítězil v kategorii H4, čímž si ještě před posledním závodem zajistil vítězství v celé sérii. Kromě Martina se závodů zúčastnil i Tom Hyksa, který už se bohužel nevešel do kategorie H4, jelikož je o rok starší, takže mohl závodit pouze mimo soutěž. Pokud by se mu dosažené výsledky započítaly mezi závodníky, tak by obsadil druhé mís-

to, což je také ohromný úspěch.

Závěrečným závodem je Mikulášský open cup, který se koná 3. prosince na boulderové stěně v DDM Stříbro. V rámci tohoto závodu bude provedeno i vyhlášení celkových vítězů celé série, na které prý čekají hodnotné ceny.

Za Horoklub Chomutov tímto gratulujeme oběma klukům ke skvělým výsledkům a parádní reprezentaci klubu.

Jířa

Co kdo s kým, kdy kde a jak

2.9. Měsíc začíná chlastačkou Horoklubu v Tisé, neboť jak pijem, tak lezem.

3.9. Happiny se Svinčou a Květou přelézají pětosedmy na skalách pod Turbázou v Tisé.

Na věžích pod silnicí působí Květuše se Svinčou, Blagodanem a Letošem. Blagodan píše (citace): "Vylezena jen jedna cesta, ale morálová a málem jsem se u ní posral. S Letošem.

Duo PáPá se trápí ve vedru na Schrammsteinech v Sasku.

4.9. A hned další den jsou na skříní. Pardon, na Skříní.

3.-4. 9. V Tisé se pohybuje i Parekteam a Štejnarovci. Rovněž na Věžích pod silnicí a druhý den v Rájci, kde všechny čtyři děti byly napadeny vosím rojem.

3.-11.9. Martin Jech-účast na soustředění mládeže ČHS ve Verdonu. Viz článek v příštím čísle.

6.9. Perštejn - krásné lezení s krásnou spolulezkyní Sašou. Kdo to asi je?

9. - 11.9. Poprvé v horách se rozkoukávají v oblasti Hoch Koenig a Ostlicher Schoberkopf Přemek s Nebíčkem.

10. - 11. 9. Měsíc splněných snů. Pájovi se podařilo přelízt Škaldu za Xa v Tisé na RP. Gratulace.

10.9. Novoveská skála - Letoš s Blagodanem a Zuzkou Konrádovou zhodnocují novou oblast, kterou jim objevil Pája Buhuňků. Blagodan je tam na kole.

10. - 11.9. Pája s Hankou Hefnerovou a Alešem v Labáku. Z významnějších např. Světelný rok IXc na Zrcadlo.

13. - 15.9. Blahoslav Napískusejakodomacití s Jardou Halou v Rájci čas v kamarádkém duchu tráví.

15.9. Svinčo se seznamuje s Novoveskou skálou.

17.9. A Pája už zase opruzuje v Labáku, tentokrát zase s Alešem a jsou na Kormidelníkoví.

18.9. Martin Jech a Tom Hyksa nás úspěšně reprezentují na závodech mládeže ve Stříbře.

22.9. Měsíc splněných snů. I Blagodan si splnil sen a nemá už pro co žít. S Pájou si vylezl na Hollenlunda v Rathenu.

23.9. Svinčo si plní letitý sen a konečně si přelézá cesty na Mlynářský kámen v Kryštofkách. A to spolu s Letošem.

24.-25.-9. Martin Jech se Štěpánem opět v Rathenu. Daří se vylézt dost hodnotných cest i v devítkových stupních. I Pája tu tráví víkend a v měsíci splněných snů si plní další - Direkt Superlative za Xa na Wehlturmu. Zatím však jen AF.

24.9. Happy team se Svinářky se pinoží v Tisé na Věžích za cestou.

27.9. Po Jedláku se potuluje Ludva Kostka a nelení tu.

28.9. Sněžník se stává útočištěm Svinářkova týmu. Konkrétně Nimrod.

28.9. - 2.10. Duo PáPá navštěvuje najkrajšie hory světa - Vysoké Tatry a lezou na pohodičku v okolí Zbojandy. Padly 3 krásné pětky.

29. - 30. 9. Svinářci si totálně prodřeli prsty na Petrohradu. A to tak, že se ani nemohli dostavit na Komplet.

29.9. Ludva brigádníci v Orasině a zcela odplevelil zarůstající Věž u cesty.

2.10. Martin Jech s Matesem Šťastným na hřebenovkách v Tisé.

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční 7.listopadu od 19.00 v naší oblíbené restauraci U Kocoura v Chomutově na Blatenské.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové a příznivci klubu.